

МОЛОДИЙ МЕДИК

№3, березень 2023 р.

Зробили краще, ніж природа

Унікальну операцію пораненому бійцю зробили лікарі Вінницької міської клінічної лікарні швидкої медичної допомоги (ВМКЛ ШМД). Полягала вона у відновленні плечової кістки, яку 25-річному хлопцеві з Вінниччини снарядом розірвало на передовій.

Як розповів головний лікар ВМКЛ ШМД, доктор медичних наук, професор Олександр Фомін, саму ідею відновлення втраченої частини плечової кістки замість ампутації руки, яка б мала виконуватися в такому разі за медичним протоколом, підказали молоді лікарі-випускники ВНМУ — нині співробітники кафедри хірургії ВНМУ №2. Серед них — аспірант кафедри Олександр Миколайович Литвинюк, а також асистент Олександр Васильович Белега, лікар, який і вів пораненого бійця.

На момент цієї розмови Олександр Белега знаходився у лавах ЗСУ. Відтак операцію спеціально для «ММ» прокоментували інші її учасники.

— Проблема полягала в тому, що боєць отримав дуже важку травму від передпліччя до ліктя. І найперше, що кидалося в очі, — це відсутність м'язів, шкіри та переламана кістка. Були всі показання до ампутації. Починаючи з того, що в пацієнта не збереглися м'які тканини, і закінчуючи тим, що в нього не було 2/3 плечової кістки.

Але коли взяли результати його досліджень в обробку, наші лікарі побачили, що та суглобова поверхня, в яку входить плечова кістка, пошкоджена незначно. Збереглася і частина плечової кістки біля ліктя.

І тоді одразу виникла ідея: чим раз замінити роздрібнену кістку, як накрити м'язи, фасції, шкіру, щоб це все зверхуросло, прижилося? — розповів Олександр Фомін.

— На металевий стрижень ми наклали сформований цемент з антибіотиком, ліва плечова кістка була виліплена таким чином, щоб уможливити прикріплення м'язів. Її

виліплювали, орієнтуючись на розмір правої руки. Зробили краще, ніж зробила природа, — говорить, посміхаючись, лікар-травматолог Павло Малецький. Для нього, за його словами, ця операція була з тих, від яких отримуєш неабияке задоволення.

Після оперативного втручання поранений був доставлений до Національного інституту хірургії та трансплантології ім. О.О. Шалімова. Там бійцю нарастили на рану м'язи та нову шкіру.

Після остаточного загоєння травмованої руки в утворену порожнину бійцю планують поставити постійний протез.

— Потрібно боротися за людину. Традиційні канони медицини передбачають використання для лікування переломів апаратів зовнішньої фіксації. Одні лікарі вважають, що їх треба знімати, а ми у деяких випадках бачимо, що можна і продовжити лікування за допомогою таких апаратів.

Чому б не дати природі зробити

свою справу: якщо кістка стоїть добре в такому апараті, то хай собі зростається. Тобто потрібно — я говорю це як молодий лікар — переглядати медичні канони з огляду сучасні можливості, яких стало більше.

Раніше за певних травм ми ампутували стопу, а тепер забираємо потихеньку, потроху, і те, що залишилося живе, залишаємо. І людина може ходити на цій стопі, — розповідає Самір Суар, що зараз займається науковою роботою та брав участь в унікальній операції.

Його підтримує лікар-травматолог Павло Малецький:

— Найпростіше було забрати ту руку, але ми ніколи з цього не починаємо. Ми завжди намагаємося зберегти. Там, безумовно, був величезний дефект: магістральне кровопостачання залишилося, а рука фактично працювати не зможе — нема кістяка. А тому й прийшла ідея зробити макет, який штучно замінить втрачену частину кістки.

**Початок.
Продовження на 2-й стор.**

Зробили краще, ніж природа

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Раніше медичний цемент ми використовували з іншою метою. Це етапне хірургічне лікування. Ми так гарно провели операцію, що самі дивувалися: на рентгенограмі робота лікарів виглядає як нормальне плече.

Ми — травматологи, і раніше подібні операції могли робити у військовому шпиталі або в серйозних університетських клініках та у наукових інститутах травматології й ортопедії. Змінився характер травми, вона стала в рази важчою. Але ми «витягуємо» пацієнтів.

Лікари кажуть, що хоча перехід до лікування військових травм, здебільшого спричинених вибухами, осколками та високою температурою, був нелегким, відбувся він швидко.

Сам пацієнт, якому врятували руку, почувається добре. Він — професійний військовий з Гайсинщини, якій по закінченні військового ЗВО у 2019 р. зразу відправився на Схід.

Це поранення у бійця третє. Рука потроху загоюється під наглядом вінницьких лікарів. Молодий капітан, з яким нам також вдалося поспілкуватися в ВМКЛ ШМД, мріє, щоб це було його останнє поранення та після відновлення налаштований знову стати до лав ЗСУ.

«ММ»

На кафедрах ВНМУ провели I тур наукових студентських олімпіад

У 2021 році був скасований II Всеукраїнський етап проведення студентських олімпіад через поширення на території України гострої респіраторної хвороби Covid-19, потім розпочалась російська агресія, й в Україні запровадили воєнний стан.

Все ж з метою якісної підготовки кваліфікованих фахівців галузі охорони здоров'я, підтримки та розвитку творчого потенціалу обдарованої молоді у нашому університеті було прийнято рішення про проведення I етапу наукових олімпіад серед студентської молоді.

До проведення олімпіад були залучені практично усі кафедри університету. Кожна кафедра організувала захід, дотримуючись законодавства щодо гарантування заходів безпеки.

Кількість учасників від кафедр була різною: від 6 (кафедра ендокринології) до 70 (біологічної та загальної хімії), у середньому — по 25–30 студентів. Деякі студенти брали участь у кількох олімпіадах.

У підсумку дипломом I ступеня нагороджували здо-

бувача, котрий набрав не менше 80% від максимально можливої сумарної кількості балів, що дорівнює 100% (три переможці з дисципліни). Дипломом II ступеня — ті, хто набрав не менше 70%, III ступеня — не менше 60%. А тому на деяких кафедрах визначення переможців проводилось у два етапи: кафедра анатомії людини, патанатомії, біологічної та загальної хімії, патофізіології, внутрішньої та сімейної медицини, акушерства та гінекології № 1, 2, фармації.

До наукових олімпіад було залучено понад тисячу студентів. Серед переможців є як вітчизняні, так і іноземні здобувачі вищої освіти. Цього року було прийнято рішення вписувати у диплом студента-переможця ще й прізвище викладача, який його підготував.

Олімпіади вже провели на більшості кафедр. Завдання (зважаючи на дисципліни, що викладаються на кафедрах, та курси студентів — I-VI) були різними, мали як теоретичну складову, так і практичний творчий зміст:

- розв'язання тестових ситуаційних та розрахункових задач;
- перевірка знання міжнародних стандартів лікування;
- обстеження хворих, вміння трактувати результати лабораторних та біохімічних аналізів, ЕКГ, спірограм, рентгенологічних досліджень;
- вирішення задач із описом конкретних клінічних випадків;
- опис операції за відеороликом тощо.

Здобувачі мали змогу виявити інноваційні підходи, клінічне мислення і навіть винахідливість у розв'язанні нестандартних завдань.

«Молодий медик» вітає усіх переможців I туру студентських наукових олімпіад та їх викладачів! Бажаємо наукового розвитку й вдосконалення знань і навичок, плідної роботи та нових здобутків.

Учасниці творчої студії «Вежа» представили ВНМУ на заході до Всесвітнього дня поезії

З нагоди Всесвітнього дня поезії (21 березня) креативний простір «Артинов» об'єднав творчу студентську молодь Вінниці. Відділ молодіжної політики за підтримки ГО «Дівчата» та Вінницька молодіжна рада стали організаторами оригінального заходу, в якому взяли участь автори творчої студії «Вежа».

Учасники зустрічі декламували вірші, виконували музичні твори — як власні, так і інших авторів. Від скрипки до гітари, сольне та гуртове виконання пісень, які вже давно

стали народними, авторська проза й вічна класика української літератури — усе це звучало для глядачів. Кожен мав можливість поділитися власною щемливою історією про кохання, гірку втрату чи незабутні подорожі.

Сьогодні твориться нова історія нашої країни, тому вірші про війну лунали особливо гучно, торкалися самого серця і спонукали до роздумів. Ведуча заходу влучно доповнювала виступи своїм «нестендапом».

Затишної атмосфери дійству додавали філіжанки ароматної кави

чи запашного чаю, якими пропонували насолодитися творчій спільноті. Приємно, що до заходу долучилося багато глядачів, які вітали декламаторів теплими оплесками.

Вінницький національний медичний університет представляли учасниці творчої студії «Вежа», яка діє на базі Наукової бібліотеки: Олена Баран, Олександра Дідьківська та Валерія Артеменко. Дружня аудиторія спонукала їх розкрити душу та виразити почуття через власні ліричні твори. Кожна з дівчат поділилася кількома власними віршами.

****

Чи то я завмираю,
Чи то світ поспішає надміру –
Епізоди зливаються в сіру картину,
А я з неї немов випадаю.
Я хапаюсь за дні,
Що втікають піском з-поміж пальців;
Цілий світ навкруги мов кружляє у вальсі,
Залишивши мене у п'яті.
Я сліdkую за ним,
Впивши очі, мов кігті, у спини,
І збирається задрість в мені по краплині,
Огортаючи димом їдким.
Дотик вкрадливих рук –
Це самотність мене обіймає.
Ми втечемо удвох до самотнього раю,
Де є тільки дерев перегук.
Непривітна похмурість
Височить у саме піднебесся.
Я віддам свою душу – хай між нею
несеться,
Може, зловить життєву мудрість.
Вдих – і видих. І вдих.
Крок за кроком по мертвому листю.
Я знайдусь, якщо раптом загублюся в
лісі,
Та блукатиму в людях навів.
Вглиб іти мерзнуть ноги,
Та й вертатись у тіло вже треба.
І хотілося б дим видихати у небо,
Та з грудей вилітає...
Нічого.

Олена Баран

****

Це дівчина, що навчилася жити,
Щодня забуваючи минулого пил.
Вона навчилася не вірити людям, а якщо й вірити, то не тужити,
Зруйнувала слабкості тил.
Зібравши волю в кулак жити для себе.
Любити себе, йти тільки вперед.
Вона вже забула про тебе,
Тепер ти для неї лиш в шафі старинний плед.

Валерія Артеменко

****

поети не мають писати тільки хороші вірші,
вони можуть писати про будь-що та будь-як, виражаючи те, що у
них на душі,
поети наповнюють сенсом усе, що до цього було пустим,
я не поет, просто так вийшло, що знаю декількох із них.

поети не мають писати щодня і видаватися навесні,
вони можуть перетворювати тексти у попіл або (якщо повезе) у пісні,
поети можуть експериментувати із наголосами та придумувати нові
слова,
той, хто створює якісь правила, нехай дотримується їх сам.

поетам можна писати будь-де, бо вони часто гублять думки,
якщо вчасно не записати, їх потім можна і не знайти,
я годину шукаю у ванній кімнаті придумані два рядки,
найгірше, що ви можете заподіяти поету, — просто відволікти.

поетам можна бути веселими, але найчастіше вони сумні,
їм шкода, що не можуть записувати все, що придумали уві сні,
щасливий той, хто зміг прокинутися і щось написати встиг,
але то не про мене, я не поет, просто знаю декількох із них.

Олександра Дідьківська

Учасникам та глядачам сподобався формат творчої зустрічі. Свої враження «вежівці» висловили по завершенні заходу:

«Дуже сподобалося відкривати для себе нові таланти серед молоді і було приємно взяти участь, щоб поділитися і своїми вміннями!!! Але я вважаю, ми виступали найкраще» (Валерія Артеменко).

«Наші гідно показали себе та були фінальною нотою заходу. Хочеться відзначити злагоджену роботу працівників простору та організаторів заходу» (Дмитро Вороний).

«Загалом враження дуже й дуже позитивні» (Олена Баран).

Творча зустріч підтвердила, що студентська молодь Вінниці щира у любові до поетичного слова. Їхні по-

езії є відображенням внутрішнього світу та вираженням найпотаємніших сподівань, мрій, почуттів. Сподіваємось, що й надалі кожен з них в серці буде нести частинку любові до поетичного слова.

**Наукова бібліотека ВНМУ,
вежівці: Юлія Деркач,
Дмитро Вороний**

День народження Тараса Шевченка: біографія та неочікувані факти

Тарас Григорович Шевченко — визначна постать української історії. Він залишив по собі величезну творчу спадщину. А вірші, написані понад століття тому, актуальні й досі.

У березні Україна та весь світ вшанували пам'ять визначного поета, художника та мислителя з нагоди 209-річчя від його народження. Цікаві факти про Тараса Григоровича читайте у матеріалі.

Тарас Шевченко, якого ми знаємо як визначного поета, класика української літератури, мислителя та художника, народився 9 березня 1814 р. у селі Моринці на Черкащині, в родині кріпаків. У родині, окрім Тараса, було 6 дітей.

У восьмирічному віці батько віддав Тараса до школи. Хлопцеві було 11 років, коли він повністю осиротів, а у віці 14 років його взяли казачком до маєтку магната.

Зі свитою пана П. Енгельгардта юний Тарас потрапив у 1829 р. до Вільно (нині Вільнюс), де його віддали навчатись малюванню. З 1831 р., у Петербурзі, він продовжив навчатись та працювати в артілі живописця Ширяєва.

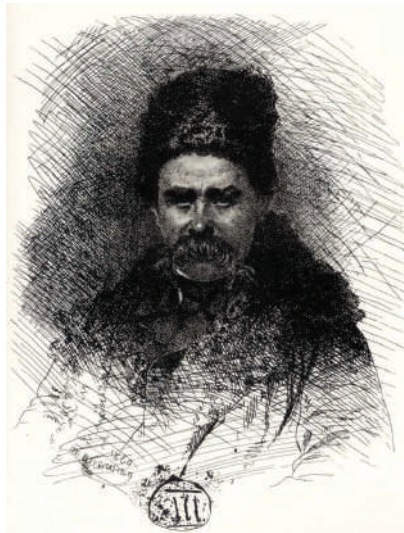
В ці кілька років Тарас Шевченко створює свої перші літературні та живописні твори, знайомиться з І. Сошенком, Є.Гребінкою, В. Григоровичем, О. Венеціановим, В.Жуковським та К. Брюлловим. Саме двом останнім він завдячує звільненню з кріпацтва у 1838 р. Тарасові тоді було 24 роки.

У 1838–1843 рр. він навчається в петербурзькій Академії мистецтв, видає збірку «Кобзар» та поему «Гайдамаки». По закінченні навчання подорожує Україною, а з 1845 р. переїжджає жити до Києва.

У 1847 р. Тарас Шевченка заарештували разом з іншими членами Кирило-Мефодіївського товариства. Десять років він перебував в арештах і засланнях, у 1859 р. отримав дозвіл повернутися до України, але перебував під наглядом поліції, а згодом знову був заарештований.

Через заслання та хвороби поет передчасно помер 10 березня 1861 р. Спочатку він був похований у Петербурзі, а у травні 1861 р. прах перевезли на Чернечу (тепер Тарасову) гору поблизу Канева. Це місце Шевченко вказав у заповіті.

За все своє життя він провів в Україні 15 років.

Цікаві факти про Тараса Григоровича:

1. Твори Тараса Шевченка перекладені більше ніж 100 мовами світу.

2. Найкрихітніше видання «Кобзаря» має розмір 0,5 кв. мм. Його зробив майстер з України Микола Сядристий.

3. Збірка «Кобзар» перевидавалася чотири рази, а за часів СРСР її тираж налічував 8 млн.

4. У світі Шевченку встановили 1384 пам'ятники. Більшість із них розташовані на території України, ще 128 — у 35 країнах світу, зокрема Бразилії, США, Китаї.

5. Найбільший портрет Шевченка має площу 500 кв. м. Написали його у Харкові на стіні 17-поверхового житлового будинку.

6. Перше видання «Кобзаря», яке вийшло у 1840 р. накладом 1000 примірників, розкупили за 2 тижні.

7. За життя Тараса Григоровича більше цінували як художника, а не як поета. Він створив понад 1300 картин, до нашого часу збереглися понад 800.

8. Поет любив каву по-віденськи. Але його улюбленим напоєм був чай, у який поет, за спогадами історика Миколи Костомарова, любив додавати ром.

9. 2500 рублів, або 45 кг срі-

бла, на сучасні гроші — понад 40 тис. доларів. Саме за стільки викупили Тараса з кріпацтва його друзі. Заробив таку суму Карл Брюллов, написавши портрет Василя Жуковського і продавши його на аукціоні. За іншими свідченнями, аукціон зібрав тільки половину грошей, іншу додали заможні петербуржці — вихідці з України.

10. На честь Шевченка у 1975 р. названий один із кратерів на Меркурії. У 1982 р. затверджено назву 2427 Kobzar для астероїду, що рухається між орбітами Марса та Юпітера.

11. Поет вмів і любив співати народні пісні, акомпануючи собі на гітарі. Його улюбленими піснями були «Забіліли сніги», «Ой не шуми, луже!», «У полі могила з вітром говорила», «Гей, хто лиха не знає», «Ой ходив чумаки молоденький сім рік по Дону», «Ой ішов чумаки (козак) з Дону».

12. У заслання Шевченко брав участь в описовій експедиції на Аральське море (1848-49 рр.), як картограф, топограф і гідрограф. Зроблені за його описами та замірами карти-лоції використовувались ще в 1960-70 рр.

13. В Україні на честь Шевченка названі 352 населених пункти: Тарасівка, Шевченкове, Тарасівці, Тарасо-Григорівка, Кобзар тощо.

14. На вірші поета створені сотні пісенних творів — від балад до рок-композицій.

Останнім прижиттєвим виданням Шевченка став «Буквар Южнорусский» (1861 р.) Написаний українською мовою з використанням російських літер, він призначався для навчання грамоти в недільних школах, вийшов накладом 10 тис. примірників. Книга була найдешевшою з подібних підручників, а оплатив її видання сам автор: він розіграв у лотерею автопортрет у кожусі і смушевій шапці.

«ММ»

Спорт об'єднує та надихає: відбувся турнір чоловічих команд з баскетболу пам'яті професора Бориса Когана

16-17 березня відбувся Відкритий міський турнір з баскетболу серед чоловічих команд пам'яті професора ВНМУ Бориса Когана. Організувала турнір Вінницька баскетбольна федерація за підтримки в.о. ректора ВНМУ ім. М.І. Пирогова професора Вікторії Петрушенко, Комітету по фізичній культурі та спорту Вінницької міської ради (КФКС), Федерації баскетболу України, Федерації баскетболу Вінницької області. Спонсором став медичний центр «Альтамедіка».

У змаганнях взяли участь чотири команди: Вінницького технічного коледжу (ВТК), Вінницького національного технічного університету (ВНТУ), Вінницького національного медичного університету та Дитячо-юнацької школи олімпійського спортивного резерву з баскетболу (СДЮСШОР).

Турнір урочисто відкрили в.о. ректора ВНМУ професор Вікторія Петрушенко, голова КФКС Сергій Краєвський, спеціаліст Спортивного комітету Маріанна Віня, завідувачка кафедри фізичного виховання та ЛФК ВНМУ професор Лариса Сарафинюк, голова Федерації баскетболу Вінницької області Марк Поляковський.

— Професор Борис Йосипович Коган був не тільки видатним науковцем, але й баскетболістом, добре знаним у Вінницькій області та в Україні. Він був видатним анатомом, очільником напрямку вивчення функціональної морфології та генетики розвитку в нашому університеті. Й водночас завдяки зусиллям Бориса Йосиповича у нас потужно розвивався баскетбол, — прокоментувала початок турніру в.о. ректора ВНМУ В. Петрушенко.

— Хочу побажати кожній команді

перемоги та показати яскраву гарну гру, отримати задоволення, — з такими словами М. Поляковський оголосив турнір відкритим.

У першій грі турніру зустрілись команди ВТК та СДЮСШОР. Перевага у грі переходила від одного до іншого суперника, але наприкінці матчу баскетболісти технічного коледжу вирвалися вперед та втримали лідерство.

Голова КФКС Вінницької міської ради Сергій Краєвський назвав турнір гарним проектом, у якому об'єдналися зусилля міської влади, спортивних організацій, навчальних закладів і меценатів.

— Історію творять особистості. Одним з таких людей був професор Борис Коган, чудова людина, відома як видатний тренер та видатний науковець. Тим, що цей турнір відбувся, ми завдячуємо Збройним силам України, які захищають нас. А спортивні змагання — наш спосіб показати, що ми незламні й нікому нас не спинити.

У другій грі на вболівальників очікувало справжнє баскетбольне свято. Інтрига у протистоянні команд ВНТУ та ВНМУ наростала кожної хвилини. В останній чверті наші хлопці мали невелику перевагу, але гравці технічного університету змогли перевести матч в овертайм, а потім — вибороти перемогу та вийти у фінал турніру.

— Атмосфера надзвичайна, — поділився враженнями головний лікар МЦ «Альтамедіка» Богдан

Шевня. — Я колись теж грав у баскетбол. Це гра, яка вимагає швидко приймати рішення, відчувати себе частиною команди. І перемагає завжди той, хто найкраще грає в команді.

Наступного дня у першій грі за третє місце в турнірі змагались команди СДЮСШОР та ВНМУ. Наша команда мала очевидну перевагу у рівні гри, завдяки чому й здобула перемогу.

В останній грі 17 березня зішлись команди ВНТУ та ВТК. У другій половині матчу рахунок на користь технічного університету почав стрімко зростати, й команда отримала впевнену перемогу, посівши перше місце в турнірі. Команда Вінницького технічного коледжу стала срібним призером.

Окрім кубку переможцю та медалей за друге й третє місце цінні подарунки отримали найкращі гравці турніру.

— Я у захваті від нашої міської баскетбольної спільноти, — прокоментувала турнір Лариса Сарафинюк. — Хлопці показали дуже гарну гру, були дуже природними, професійними на спортивному майданчику. Мені дуже приємно, що вшановується пам'ять мого вчителя, наукового керівника. Турнір — це можливість в наш тяжкий воєнний час показати силу духу, силу тіла та, звичайно, ми сподіваємось на нову зустріч вже під мирним небом нашої України.

В заключному слові Марк Поляковський подякував всім учасникам та повідомив, що Кубок Когана знову планують зробити щорічними змаганнями. Є плани вивести турнір на новий рівень: запрошувати до участі команди з інших міст України. Баскетбольний турнір чоловічих команд пам'яті професора Бориса Когана має стати однією з візитівок Вінниці.

Вітаємо усіх, хто відсвяткував у березні ювілейний день народження:

- Бобрука Володимира Петровича — декана фармацевтичного факультету
- Вайн Ріту Михайлівну — лаборантку кафедри біофізики, медичної апаратури та інформатики
- Денисюк Ольгу Миколаївну — доцентку кафедри фармакології
- Драчук Валентину Павлівну — робітницю будівельної групи
- Змерзлого Сергія Володимировича — провідного інженера будівельної групи
- Кіщука Василя Васильовича — завідувача кафедри ЛОР-хвороб
- Мельника Анатолія Григоровича — інспектора з вій-

- ськового обліку військово-мобілізаційного відділу
- Полянчикову Надію Борисівну — прибиральницю службових приміщень
- Процюк Тетяну Леонідівну — професорку кафедри педіатрії № 1
- Трухманову Світлану Леонідівну — доцентку кафедри філософії та суспільних наук
- Фоміну Людмилу Василівну — начальника навчального відділу

Зичимо ще багато плідних літ, миру та здоров'я, злагоди в родинях, щастя, любові й турботи від близьких.

Віктор Іванович Шевчук:

«Ми робимо так, щоб максимально відновити якість життя людини»

Науково-дослідний інститут реабілітації осіб з інвалідністю ВНМУ ім. М.І. Пирогова знаний в Україні та за кордоном завдяки науковим та практичним розробкам. Не менше він відомий високим рівнем лікування, уважним ставленням до пацієнтів, яких щороку у закладі перебуває понад 5,5 тисяч. «Молодий медик» вирішив дізнатися, як інститут працює в умовах воєнного часу.

Від порогу приймального відділення в Науково-дослідному інституті реабілітації осіб з інвалідністю багатолюдно. У стаціонарі зайняті практично всі палати, на кожному поверсі триває робота з пацієнтами. Лікарі, середній та молодший медичний персонал, інтерни та студенти, волонтери — кожен заклопотаний своєю справою, і з цього складається єдиний злагоджений порядок.

Цей науково-дослідний заклад почав працювати у 1974 р. як філіал Українського Центрального НДІ експертизи працездатності інвалідів Мінсоцзабезпечення України. На той час в інституті функціонувало 6 відділень.

Назва і підпорядкування закладу змінювались залежно від завдань та напрямку наукової діяльності. З 2008 р. — Науково-дослідний інститут реабілітації осіб з інвалідністю ВНМУ ім. М. І. Пирогова (далі у тексті — НДІ, Інститут, клініка).

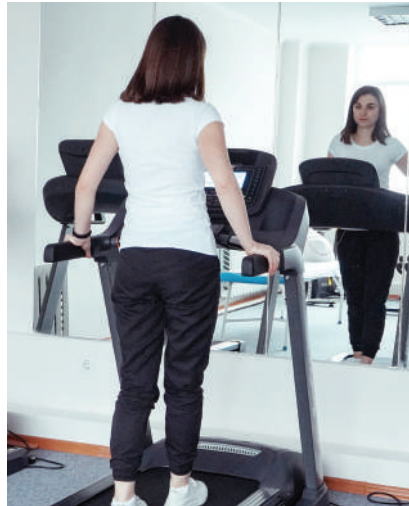
Зараз клініка має вищу акредитаційну категорію й працює відповідно до ДСТУ ISO 9001:2015.

Основні напрями діяльності інституту: реабілітація осіб з інвалідністю і наукова робота.

«Ми проводили й проводимо роботу з дослідження різних аспектів реабілітації осіб з інвалідністю в Україні, — каже директор Інституту професор, д. мед. н. Віктор Іванович Шевчук.

Крім цього, з огляду на євроінтеграцію й прийняття ВООЗ у 2001 р. Міжнародної класифікації функціонування обмежень життєдіяльності та здоров'я, галузева наука має точніше визначити поняття інвалідності та окреслити напрями вдосконалення соціального захисту осіб з обмеженими можливостями.

Зараз ми одночасно виконуємо три наукові теми, дві з яких фун-

даментальні, а одна — прикладна. Така кількість НДР — це рівень великих академічних інститутів. Заплановані теми проходять конкурсний відбір за актуальністю, значущістю для галузі, очікуваними результатами, кваліфікацією співробітників».

Наукові та практичні розробки вчених Інституту з проблем медико-соціальної експертизи та реабілітації осіб з інвалідністю, комплексно-дистракційного остеосинтезу у відновному лікуванні інвалідів, ампутаційної хірургії, ревматології широко відомі в Україні та за її межами. Заклад підтримує тісні зв'язки з науковими центрами України та інших країн з питань розробки й впровадження в медичну практику новітніх технологій.

У НДІ функціонують прийнятно-консультативне та п'ять стаціонарних відділень загалом на 250 ліжок:

- ортопедо-травматологічне;
- неврологічне для хворих з порушенням мозкового кровообігу;
- вертеброневрологічне;
- ревматологічне;
- поліекспертне.

Є в клініці також операційно-анестезіологічна служба, реабілітаційне відділення, кабінети функціональної діагностики та рентгенологічний, аптека. Працює клініко-діагностична лабораторія, акредитована й сертифікована згідно з вимогами ISO, яка виконує широкий спектр досліджень для наукових і клінічних потреб.

На базі НДІ розташовані чотири кафедри університету: внутрішньої медицини медичного факультету

№ 2, внутрішньої медицини № 2, травматології та ортопедії, фізичної та реабілітаційної медицини.

Працюючи в клініці, студенти старших курсів, отримують практичні навички, вчаться виконувати лікарські маніпуляції, перев'язки, вести історію хвороби. Інститут зацікавлений у допомозі студентів, бо рук зараз не вистачає.

Для студентів немає ніяких обмежень у відвідуванні клініки чи заняттях, оскільки політика Інституту — працювати в постійному в контакті з хворими в стаціонарах, в лабораторіях і кабінетах.

«Ми багато років, ще у мирний час, ґрунтовно займалися питаннями реконструктивних операцій на вадних куксах кінцівок та підготовки до протезування. На превеликий жаль, з початком війни кількість таких хворих значно зросла, — розповідає Віктор Іванович. — Зараз приймаємо осіб з наслідками вогнепальних, мінно-вибухових травм, опіків, компартмент-синдрому.

Первинна обробка таких травм відбувається в екстремальних умовах, тому згодом можливі різноманітні ускладнення, над усуненням яких і працюємо. Ми робимо так, щоб максимально відновити якість життя людини. Є в нас хворі з наслідками черепно-мозкових травм, порушеннями кровообігу та іншою патологією».

Щоб пацієнт був готовий до протезування, потрібно забезпечити повне загоєння рани, безболісний післяопераційний рубець, привчити м'язи і шкіру до навантажень, відновити атрофовані м'язи. Лікування і реабілітація в клініці проводяться державним коштом, для пацієнтів вони безплатні.

«Госпіталізація в нас планова, — каже медичний директор клініки Ірина Володимирівна Куриленко. — Намагаємось планувати так, щоб нікому не відмовити, але водночас щоб кожен отримав якісну належну допомогу».

Пацієнти клініки проходять дуже серйозну фізичну реабілітацію із застосуванням спеціальних тренажерів та вправ, масажу, електростимуляції. Три реабілітаційних зали з тренажерами працюють з постійним навантаженням: тут з кожним пацієнтом персонально займаються фізіотерапевти, реабілітологи.

У притишеному гомоні голосів чутно українську, англійську, французьку — з перших днів російського вторгнення до клініки приїздять безоплатно працювати фахівці міжнародної організації «Лікарі без кордонів» (MSF).

Поліклінічне відділення обслуговує стаціонарних пацієнтів. Діагностична база ґрунтовна: кардіографія, ехокардіографія, холтеровське моніторування, УЗД всіх органів і систем, навантажувально-тестова велоергометрія, реовазографія всіх систем, ЕЕГ, електронейроміографія.

«Працюємо над поповненням нашої бази, шукаємо можливості придбати або отримати додаткові діагностичні пристрої. Зараз у нас є потреба у придбанні біомеханічної доріжки — вона дала б змогу посилити наукову складову нашої діяльності», — коментує огляд відділень клініки Ірина Володимирівна.

Любов Іванівна Маринич, співробітниця кафедри внутрішньої медицини, розповідає, що усі працівники кафедр проводять консультативну та лікувальну роботу у різних відділеннях Інституту:

«Ми ведемо хворих, маємо можливість показувати студентам пацієнтів, спілкуватися. Це важливо, що молоді лікарі мають змогу навчатися. Крім того, ми проводимо консультації як вузькі спеціалісти: гастроентеролог, кардіолог тощо».

«Співробітники кафедри — лікарі висококваліфіковані та компетентні, ведуть у нас найскладніших пацієнтів, до яких потрібний певний підхід, проводять лікувальну, консультативну роботу, чергують по клініці. Поруч з лікарями-наставниками отримують досвід студенти

та інтерни. Завдяки комплексному підходу ми маємо результат — задоволених пацієнтів», — додає Ірина Володимирівна.

Кожного року спільними зусиллями кафедр та науковців ми складаємо план нововведень і впроваджень на наступний рік. Аналізуємо сучасні світові напрацювання й разом зі співробітниками кафедр намагаємось впровадити їх у клінічну роботу Інституту».

Відділення відновлювального лікування працює без вихідних: тут на пацієнтів чекають процедури з лазером, ультразвуком, електрофорезом, електростимуляцією, магнітотерапією, парафінотерапією, працюють два масажних кабінети

«На першому місці — фізична реабілітація, тому всі можливі засоби фізичної реабілітації ми намагаємось використати якщо не на 100, то на 99%», — коментує медичний директор.

Не функціонують у клініці зараз тільки кабінети водолікування, оскільки там обладнане укриття.

Маковій Неля Олександрівна, інтерн першого року спеціальності «терапія», яка проходить стажування у поліекспертному відділенні, каже, що дуже хотіла потрапити саме до НДІ:

«Моя спеціалізація — внутрішні хвороби. У відділенні дуже цікаво працювати, бо тут багато пацієнтів з різноманітними, часто рідкісними захворюваннями. Тут гарний колектив, професійні лікарі, в яких можна багато чому навчитись і в науковій, і в практичній діяльності».

Дівчина вже освоїла роботу з медично-інформаційною системою, під наглядом лікарів веде хворих,

займається оволодінням лікувальним та діагностичним обладнанням.

«На наших інтернах теж велике навантаження, але вони добре справляються», — додає Ірина Володимирівна.

З пацієнтами Інституту працюють психологи, соціальні працівники, юристи: дехто з цих фахівців у штаті, інші — на волонтерських засадах. Допомога потрібна, зокрема, з оформлення документів на протезування, лікування за кордоном, отримання соціальної допомоги.

Нещодавно Інститут отримав гуманітарну допомогу з США. «Лікарі без кордонів» купили для закладу надпотужний генератор — він здатний за потреби забезпечити роботу і основних, і допоміжних служб.

Лікувальна робота в клініці не зупиняється ні на мить, але й соціальне життя теж різноманітне: для пацієнтів працює бібліотека, проводяться лекції, концерти, шахові турніри, спортивні змагання.

Враженнями ділиться Якута Олена Іванівна, пенсіонерка, суддя у відставці, постійна пацієнтка НДІ:

«Я хворюю на ішемічну хворобу серця, остеохондроз, остеопороз. Дякуючи персоналу клініки я змогла працювати до 66 років.

Звернувшись сюди мені порадила одна з колег-суддів. Майже 40 років я пацієнтка цього Інституту, і лікування тут на найвищому рівні. Колектив дуже відданий справі — від санітарочки до головного лікаря. Старих людей важко лікувати, але тут весь персонал завжди чуйний, уважний.

На мою думку, Міністерство охорони здоров'я має давати сюди більше коштів. Бачу, як співробітники постійно стараються, вишукують можливості забезпечити пацієнтів якісним триразовим харчуванням, ліками, гуманітарною допомогою».

«База у нас хороша. Щоправда, немає апаратів МРТ і КТ — вони потрібні, але поки що питання їх придбання не вирішене, — каже Віктор Іванович Шевчук. — Треба міняти ліфт: MSF допомогла нам придбати новий, зараз шукаємо кошти, щоб оплатити установку».

Наступного року Науково-дослідний інститут реабілітації осіб з інвалідністю відзначатиме пів століття, як допомагає людям повернутися до повноцінного життя, розвиває українську медичну науку й практику, виховує нових лікарів. Дякуємо колегам за плідну невпинну роботу.

Тетяна Ігнатівна

Збірна ВНМУ взяла участь у чемпіонаті області з футзалу серед команд ЗВО

З 2 по 17 березня тривав чемпіонат Вінницької області з футзалу серед студентських збірних команд закладів вищої освіти 2022/2023 навчального року.

Урочисте відкриття турніру відбулось на базі спортивного комплексу «Аква-Він». У події взяла участь в. о. ректора ВНМУ, д. мед. н., професор В.В. Петрушенко. Щиро вболіваючи за успіх збірної університету, очільниця закладу висловила вдячність кожному гравцеві, а також СК «Аква-Він», ГС «Асоціація футзалу Вінницької області», Вінницькій обласній асоціації футболу.

У вітальному слові Вікторія Вікторівна наголосила:

— На мій погляд, кожне спортивне починання студентів і всіх наших молодших колег має отримувати належне висвітлення на засіданнях ректорату та Вченої ради університету. Кожен працівник медуніверситету просто зобов'язаний знати наших промоутерів і, не побоююся цього слова, справжніх героїв.

Гравці університетських збірних захищають честь ВНМУ (говорю не тільки про футзал, але й про жіночий волейбол, чоловічий баскетбол тощо). Ми мусимо сприяти талановитим спортсменам, створювати належні умови для спортивного саморозвитку.

Треба пам'ятати: без належного рівня фізичної культури ми не зможемо виховати здорову націю. Тож медичні заклади вищої освіти мусять йти попереду всіх, демонструючи позитивний приклад реклами спорту для інших державних установ. Спорт — це справді модно!

Одразу після урочистого відкриття збірна ВНМУ першою зіграла з досвідченою командою КФК-7 Динамо Харків. Спортивний противник виявився достойним учасником змагання, демонстрував високий рівень гри. Однак

команда ВНМУ зуміла взяти гру харків'ян під контроль і в перший ігровий день утримала рахунок 1:1.

Третього березня, в другому турі чемпіонату, збірна команда ВНМУ виступила проти студентів із Вінницького національного технічного університету. І завдала їм нищівної поразки з рахунком 7:1.

За результатами перших двох ігор збірна ВНМУ зайняла перше місце в проміжному турнірному заліку. Але наступна гра — з командою Вінницького державного педагогічного університету — виявилась переломною. На останніх секундах напруженої боротьби (рахунок 3:3) наша команда пропустила м'яч, і, за оцінкою тренера, це був психологічний струс.

— Наші хлопці — просто молодці, попри те, що ми не виграли. Вони показали потужну боротьбу проти суперника, за якого грали професіонали, — каже головний тренер команди Іван Валерійович Петрук. — Треба також брати до уваги, що на першому місці для наших спортсменів навчання в університеті. Гра для них — скоріше задоволення, спосіб переключитися, підтримувати себе у формі.

Цього разу команда ВНМУ не увійшла до трійки призерів чемпіонату, але гравці і тренер переконані, що перемоги ще попереду. Зараз у набутку — досвід яскравих ігор, підвищення майстерності, визначення сильних та слабких місць.

До збірної команди ВНМУ входять 16 студентів та інтернів. Високу майстерність і непересічний рівень підготовки глядачам матчів продемонстрували інтерни Євген Вікторович Ліпко, Лотфі ель Ідресі Хамза, Андроник Арамович Ханзидян, а також студенти Богдан Олександрович Корінний, В'ячеслав Сергійович Пацюк, Муса А. М. Альбхаісі, Тарек Х. Р. Татака, Абдулла Вадія Адман Мохд, Андрій Ігорович Козак, Антон Олександрович Сущенко, Олег Олегович Науменко, Андрій Глібович Даньковський, Нассар Сарі, Олександр Володимирович Хоменко, Вадим Сергійович Демчук, Олексій Сергійович Ящишин.

Дякуємо збірній команді університету та її тренеру за гарну гру і бажаємо плідної підготовки до нового сезону.

«ММ»